

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΧΤΗ

B.

(Αληθινή Κερκυραϊκή Παράδοση)

ΑΙ, αλλά τι κατάλαβε ο Μανώλης α' από το βήμα του Έρωτα της 'Ηλιοστάλαχτης; Τι αποτέλεσμα έφερε;

Η άρρωστία της κόρης του ήταν τέτοια που ούτε με το κακό, ούτε με το στανό, γαρτσοτάκι. Μια κι' η 'Ηλιοστάλαχτη άρρωστος τον Έρωτοκόριτο άλι και να της έκανε, από την καρδιά της δεν μπορούσε να τον βγάλει.

Γ' αυτό, σαν πρόνοια άνηθοτος που ήταν, άποφάσισε να βάλει τον παπά Φύλαχτο, τον έφημο, να μιλήσει του Έρωτοκόριτου για να του ζητήσει την ζωή του σέ γάμο.

Ως εδω βέβαια το κακό ούτε άνεπαρόδοτο ήταν, ούτε και μεγάλο. Ο Έρωτοκόριτος κι' η 'Ηλιοστάλαχτη άρρωπίντουσαν. Ούτε οι πρόδοι, ούτε οι τελεσιάρχοι ήταν που τους συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα...

Μά όσο προνοήσαν ή μήρες, μια φοβερή όλοια άρχισε να περνάει άπ' το μυαλό του Μανώλη. Έβλεπε πως ο κέρσοφος του χωριού δεν του μιλούσε πια και πάλι πρώτα και πως τον άπέφευγε. Έβλεπε επίσης πως πολλοί συγχωριανοί του μάλα έβιασαν να πηδή ταβάνια, έπαιναν τις κοπέλες τους και τον ένοτιόσαν περιγράφα στα μάτια... Γιατί το έβιασαν αυτό; Μήπως τον ήξε ντροπιάσει ή κόρη του;

Η έννοια του έτρωγε κι' ή τρομερή έσπαιρα δεν τον άφηνε να κοιμηθί. Ηώς να μάθαινε την αλήθεια;

Μία νύχτα, καθώς ο Μανώλης έβρισκε, όπως πάντα, αυτής τις σκέψεις, τα μάτια του έκαμαν έξαγνα. Είχε βρει τον τρόπο να μάθει την αλήθεια. Θα περιμένα βέβαια, λίγες μέρες άκόμα, μα αυτό δεν ήξε σπασίσιμα. Η Λαμπρή έβρισκε και τότε, ώ τότε θα μάθαινε σίγουρα τα πάντα. Κι' αλλοίμονο στην κόρη του άν...

***

Από την Κερκυραή των Βαίων, ο παπά Φύλαχος δεν είχε ησυχάσει ούτε στιγμή. Πήγαινε μέρα-νύχτα από σπίτι σε σπίτι για να εξομολογήσει άνωσε τους χωριούς για να μεταλάβουν.

Τη Μεγάλη Τετάρτη πήγε και στο σπίτι του Μανώλη. Άφου εξομολόγησε αυτόν και την γυναίκα του, ήθελε πάλι κι' ή σειρά της 'Ηλιοστάλαχτης.

Έρωτίζε ο παπά Φύλαχος σαν άκουσε την εξομολόγησή της. Του τα είπε όλα... Πως μπορούσε να χωρή άπ' αυτόν τον άγιο άνδρωτο τη φοβερή της άμαρτία;

Τα γόνια του παπά έτρωσαν. Τι να έκανε; Το «Επιτοκογήματα» λέει: «Όσοις ή άκου πέρσι σ' αυτή την άμαρτία, ποτετι δύο χρόνια το λαρότην να μη μεταλάβη και να περάση δύο αυτόν τον καιρό με προσευχές και μετάνοιες». Πως μπορούσε λοιπόν ο παπά Φύλαχος να έπιτερή στην 'Ηλιοστάλαχτη να μεταλάβη; Αυτό ήταν τον άδυνατόν άδυνατό. Γ' αυτό της είπε δοθα-χοφά: «Δεν θα μεταλάβη!»

Η δυστοχομένη 'Ηλιοστάλαχτη άπόμεινε σαν έρωι μόλις τ' άκουσε αυτό. Τι θα έλεγαν ο πατέρας της κι' ή μάνα της όταν θα μάθαιναν πως άδωκο, Μεγάλη Πέμπτη, ή κόρη τους δεν θα μεταλάβαινε μαζί τους; Τι θα έλεγαν ή φίλες της κι' ή γειτονισσές της, τι θα έλεγαν άλλοίωτο το χωριό που θα βριζοταν άνωσπ στην έκκλησία;

Ο παπά Φύλαχος άνωσπ ήταν άνθρωπος με μεγάλη καρδιά. Κατάλαβε την τρομερή όσει της κοπέλας και, άφου σκέφτηκε λίγο άρα, της είπε:

—'Ηλιοστάλαχτη, νύχθη άδωκο στην έκκλησία και να ζωοιοιοσπής μπροστά μου τάχα και να μεταλάβη. Έγω θα κάνω όλην πως σου δίνο την Κοκκονία, μα πραγματοσπος δεν θα σου δώσω τίποτε... Πρώτος μονάχα μην τα χάσης. Έτσι, ούτε άνάστα την Κοκκονία θα πάρη, ούτε θα έπιτερήσπ στο σπίτι σου και στο χωριό... Ο Θεός να μου συγχωρή την άμαρτία σου άνω...

Και χωρίς να διαβάση στην 'Ηλιοστάλαχτη συγχωρητική εγγύ, ούτε να την άφηνε να του φιλήσπ το χέρι, ο παπά Φύλαχος έφυγε.

***

Η Μεγάλη Πέμπτη είχε ξεμυρώσει. Άπό τα χαράματα ή 'Ηλιοστάλαχτη είχε άρχισπ να στολίζετα και να πάει στην έκκλησία. Η καρδιά της γυνοόσε δυνατά, μα κρηπίνουαν όσο μπορούσε, φόβος το καινούργιο της ροκέτο, την μετοσίτη της ποδιά κι' από πάνω της έρωτίζε το κόκκινο βελούδινο πεσελί με τους όλοχρυσους πλε-

τούδες ποσοφίδες... Από άσημους φημισπ στολίζα τα κίτρινα ποσοφάια της. Μα αυτό που της έδανε ξεχωριστή γούλι ήταν ή μετοσίτη ποδιά στο κεφάλι της, ψηλά-ψηλά, σαν άραχμένο δίχτυ.

Σ' λίγο, πιάσπ στην έκκλησία, ήταν ή άποφοότερη άπ' όλες τις συγχωριανές της. Κοιμήσπ, ούτε παντομένη, ούτε άνύπαντη, δεν μπορούσε να αντιστηθί μαζί της στην άσημια.

Ο παπά Φύλαχος διάβαζε τη λειτουργία άργά-άργά κι' έτσι βιάσπαζε δύο ώρες διάοληρες. Τέλος ο φάτης έβγαλε το Κοκκονικό «Του δείκτου σου του μιστιούσπ κι' οι χωριού άρχισαν να σημοίγνοιατα μπροστά στη βημόθρα και να μεταλάβαιν μια όρ' άρχητερα και να γυροόσπ κρήσορα στα σπία τους.

Έκεί ήταν ο Μανώλης και πάρα πέρα, μαζί με τις άλλες γυναίκες, κρατι όι άγτες; είχαν το δικαίωμα να μεταλάβαιν πρώτοι) σπικουταν ή γυναίκα του μαζί με την 'Ηλιοστάλαχτη, άστροκοίτην σαν το βενέτιο κερύ.

Μετά φόβου Θεού πίστος και άγάτης προσέδθετε, γοναίζε ο παπά κι' άρχισπ να μεταλάβαιν τους πιστούς.

Ήθελε και ή σειρά του Μανώλη.

Άφου μετάλαβε, τραβήχτηκε λίγο πίσω, μα δεν έφρασε, όπως έβιασαν όλοι οι άλλοι άντρες.

Έμεινε εκεί με τα μάτια ζωοιοιοσπια στην παλά, ό όποιος είχε άρχισπ, τάχα να μεταλάβαιν τις γυναίκες.

Ναι... έβριγη τη στιγμή μεταλάβαινε ή γυναίκα του. Άφου μετάλαβε ή φτωχή μητέρα, έδωσε το κώλυμα του Άγιου Ποτηριού στην κόρη της.

Η 'Ηλιοστάλαχτη, καταβάλοιας μια τρομερή προσάδοια για να μην πείη κάτω άπ' την τρομιά της, πλησίωσε και πήρε το άγιο κώλυμα. Ο παπά Φύλαχος με μια ματιά της έδωσε να καταλάβη, ότι είχε γτάσει ή τρομερή στιγμή.

Μά την ίδια στιγμή, ο πατέρας της πλησίωσε πάλι κοντά και χάφισπ τα μάτια του από κοιτάζε της Μεταλίτσας και στο στόμα της κόρης του.

Μόλις το είδε αυτό, ο παπά Φύλαχος τάχασε... μα όχι, ή ασπιαμάρα του δεν βιάσπηζε πολύ. Μία όμα φώτισπ πέρασε άπ' το μυαλό του και άμέσως, χωρίς να διασπών καθόλου, γέμισε με Μεταλίτσα το κοιτάζεμα και το πρόσφερε στην 'Ηλιοστάλαχτη, λέγοστας:

—Μεταλάβαινα ή δοήν του Θεού 'Ηλιοστάλαχτη, το τίμον και πανάρον Σόμα και Άλια του Κερύου ήμων 'Ησοφ Χριστού εις άφρσιν άνασπτι ώς και ο παπά Φύλαχος έτόνωσε τις λέξεις και εις ζοην αιώων.

Έπιση όμοι ή 'Ηλιοστάλαχτη τάχασε για μια στιγμή, ο παπά Φύλαχος της έβαλε μόνος του την Κοκκονία μ'έσπ στο στόμα.

Η 'Ηλιοστάλαχτη την κατάλαβε... Ούτε άναμένα χάφισπ να είχε όσει μέσα της, δεν θα την χάφισπ και δεν θα τη φρωτίζεαν τόσο...

Συγχωρόσπ ο πατέρας της, ο Μανώλης, άνασπτενάδε ή άνακόμοια, σαν να του είχανε σημάσει ένα μεγάλο βύροσ που του πλάζωνε τά στήθη.

Τελείωσε... Ο παπάς είχε μεταλάβει την κόρη του... Αυτό έσημανε πως ή 'Ηλιοστάλαχτη ήταν άδωια και παρθένα άργά, όπως την έκανε ή μάνα της.

***

Έπειτα άπ' τη λειτουργία, ο Μανώλης κάλεσε τον παπά Φύλαχο να πάη να πη τον καιρέ του στο σπίτι του. Ο παπάς έπηρε πράγματι και τότε ο πατέρας της 'Ηλιοστάλαχτης έβγαλε ένα παρόλι από τον κώφο του, του το έδειξε και του είπε με τεμοφωτισπ φωνή:

—Βλέπης, παπά μου, αυτό εδω... Το είχα μαζί μου στην έκκλησία με δύο σφάδες μέσα. Άν έβλεπα λοιπόν πως ή 'Ηλιοστάλαχτη δεν θα μεταλάβαινε, μα την άφανα εκεί στον πόνο κι' έπειτα θα σποτοφώμουν κι' ο ίδιος. Γ' αυτό σπικουόταν τόσο κοντά και κίπταζε. Μα τώρα βεβαιοόθηκα πως ή κόρη μου, α' όλη τη ζωογάδα της, είνε τιμα.

Σάν άκουσε τα λόγια αυτά, ο παπά Φύλαχος σημοόσε τα μάτια του σαν σφάδα κι' έρωτίζοσπτε το Θεό για τη φώτισπ που του έδωσε.

***

Σάν πέρασε ή Λαμπρή, ο παπά Φύλαχος, χωρίς να ζωοιοιοσπής άποιο, σημοόθηκε και τραβήξε για τη ζωή. Έκεί τραβήζε για το Άρχηπισκοπέιο και τα εξομολογήθηκε όλα, ένα πρός ένα, στον άγιο και σοφό Μητροπολίτη Άθωνάσο.

Ο Μητροπολίτης αυτός δεν ήταν κληρικόσ με περιορισμένη αντίληψη και με πολλήσπες. Ήξερε να εκτιμήτά πράγματα και τις περιστάσεις. Έπαύσε τον παπά Φύλαχο για ότι είχε κάνει και πρό-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΑΙΞΠΗΡ

(Από τ' Απομνημονεύματα του Γάλλου δημοσιογράφου Τεξιέ).

Είπε γνώστη ή άνοηταρία του Λαμαρτίνου, του γλυκύτερου Γάλλου ποιητή, πρὸς τὸν μεγαλύτερο ποιητὴ τῆς Ἀγγλίας Σαίξπηρ. «Μία βραδιά, διερχόμενος στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὁ διακεκομμένος δημοσιογράφος Ἐδμόνδος Τεξιέ, ἤμουν προσκαλεσμένος στὸ σπίτι τοῦ Λαμαρτίνου, στὸ Σαιν-Πουάν. Ὅταν καθίσαμε στὸ τραπέζι, ἔβλεπα ὁ ποιητὴς γυριστὸς καὶ μίς εἶπε μὲ τρόπο φαιδρὸ: — Ὁ γέρο Χαθέν, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Αἰώνου», ποῦ ἤχησε πρὸ καιροῦ μὰ σερὰ ἄρθρον γιὰ τὸ φύλλο του. Τοῦ τὰ εἶχα ἰσογεθεῖ, ἀλλὰ ζήτησα κατ'ἀλλήλου θέμα καὶ δὲν κατόρθωνα νὰ τὸ βρῶ. Ἐπὶ τέλους ἔβιασά τὸ βροῦρα...»

— Ποῦ εἶνε; ρώτησε ἡσυχά ἡ κυρία Λαμαρτίνου. — Ἐὰ σὰς πῶ. Ἀπὸ καιροῦ, πολὺ καιροῦ, ἤθελα νὰ εἶπῶ, νὰ γράψω, νὰ διαλαλήσω αὐτὰ ποῦ σκέπτομαι γιὰ τὸν Σαίξπηρ.

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ, ἡ γυναίκα τοῦ ποιητοῦ, ἡ ὁποία ἦταν ἀγγλίσσα καταγωγῆς, ἔβλεπε κάποιον καὶ τὸ ἔβρωξε ἕνα κροῖσσο βλέμμα.

— Ναι, ἐξακολούθησε τοῦζώντας τὰ λόγια του ὁ ποιητὴς. Εἶνε ἀλήθεια πὸς δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὴς φωνίτσες, τὴς κλειμένες, τὴς ἀντιφρονεῖς δόξες. Ὁ Σαίξπηρ λοιπὸν εἶνε τὸ κορυφαῖο τοῦ παραλογισμοῦ. Ὁ Σαίξπηρ εἶνε μιά κακὴ πρόβληψη. Ὁ Σαίξπηρ εἶνε μιά ἐφεύρεσις τὸν ρομαντικῶν. Ὁ Βολταίρος δὲν ἦταν κοντὸς στὰν ἀκακιοῦσε τὸν Σαίξπηρ βίαια...

— Βιάζα! φώναζε ἐγώ, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὴν διασφορία μου.

— Ναι, ποῦ ἀπάντησε μὲ ἀσθένεια ὁ Λαμαρτίνος. Δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε, παρὰ ἕνα βλάσας, ἕνας καταγκροῦσταχτης, ἕνας δραμιστολογὸς γιὰ πολὺ καιρὰ πα δὲ. Τὸ διακηρτίσω μὲ ὅσες μου τὴς δυνάμεις καὶ ὅλο μάλιστα νὰ τὸ ἀποδείξω. Τὸ πρῶτο μου ἄρθρο θὰ τὸ στείλω κἀπὸς αὐτὸ τῆς ἡμέρας στὸν «Αἰῶνα». Θὰ τὸ γράφω ἀπόψε, ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, καὶ θὰ κἀνω νὰ γελῶσι ὅλος ὁ κόσμος μὲ τὸν κύριο Οὐάιλαι Σαίξπηρ...

Ἡ κυρία Λαμαρτίνου ἤξερε πὸς ὅταν κατέβηκε μὴ ἰδὸν στὸν ἔνδοξο στέγιο τῆς, τὴν πραγματοποιεῖται ἀμέσως. Ἰν' αὐτὸ, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γευμάτου, παραμένει σιωπηλή, ἐνὸς ὁ Λαμαρτίνος εἶχε πρὸς ἑσένα καὶ ποῦ ἀράδαζε πρὸς ἡμέτερα ἢ ἄν τὸ θεατροῦ κόλλα τοῦ Σαίξπηρ.

— Αὐτὸς ὁ Ἄμλετ πάλι τί σὰς λέει; ἐξακολούθησε νὰ φωνάζει. Σὲ μὴ σκηνῆ δεροστῆται ἂν ἀνάγξει τίποτε τέρα ἂν τὸν τάφο καὶ διακηρτίσει, ὅτι κανένας δὲν ἐγύρισε ἀπ' τῆς γῆρας τὸν νεκρὸν, ἐνὸς λίγῳ πὸς βίβρασι βλεπὲι μὴ τὸ ἴδιον τὸ μᾶτιν τὸν πεθαμένον πατέρα του, τὸ φᾶντασμα τοῦ πατέρα του, νὰ ἐπανέρχεται ἀπὸ τὸ ἰσπερθεῖον καὶ νὰ περιφέρεται ἐπάνω σὲ μιά παρτίσα... Μὰ εἶνε πράγματα σοβαρὰ αὐτὰ, εἶνε ἐμπνεύσεις ἀνάγξιες, ἐνὸς μεγάλου συγγραφέως, εἶνε ἔργα ποῦ μποροῦν νὰ ἐξαφραλοῦσιν τὴν ἀθανασία στὸ δημοκράτιο τους; Ἄ, τὸ θεατροῦ τοῦ Σαίξπηρ εἶνε μιά ἀδιόκητη ἀσυναρτήσια. Θὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ, θὰ τὰ γράφω στ' ἄρθρα μου, γὰ νὰ τὰ μᾶθῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ πάρῃ νὰ πιστεῖται σὰς τιμὴ τῆς δόξας τοῦ Σαίξπηρ...

Ἡ κυρία Λαμαρτίνου τὸν ἰσχυρὸν μὴ μὴ μὴ ἀνατέναζε, ἔβροντας πὸς θὰ πῆγαυον χαμένῃς ἡ διαμαρτυρίαις τῆς. Τελειώσαμε τὸ φαγητό κοντὰ—στραβά, μὴ ἔπειτα ἀποσυνθῆρασε στὰ δομᾶτιά μας γὰ νὰ πλαγιάσουμε.

Δὲν εἶχα κλειεῖσι ἀκόμα τὰ μᾶτια μου, ὅταν ἰσχυρὸν

σθεσε μάλιστα: — Ἐνε σὺ λείπεται ἀκόμα. Νὰ βάλῃς ὅλα σου τὰ δονατὰ καὶ νὰ στεφανώσῃς τὸν Ἐρωτόδοτο μὲ τὴν Ἠλιοστάλαχτη.

Καὶ τὸ ἔβανε πράγματι καὶ αὐτὸ ὁ πατὴρ Φύλαχος. Πάντηρε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τοῦδ' ἑνὸς καὶ ἔτσι ἐκείνη τῆς χρονιά, στὸ πανηγύρι τῆς Πεντηκοστῆς στοὺς Καστελλάνους, ἡ Ἠλιοστάλαχτη πήγε νύμφη πεντηκοστή καὶ πρόσχαρη στὸ πλεῖρό τοῦ Ἐρωτόδοτου.

σα τὴν πόρτα τῆς κἀμαρῆς μου νὰ χτυπῶ. Σηρόθημα περὶπαρὸς νὰ ἰδῶ ποῦς μὲ ζήτησε καὶ ἄνοιξα.

Ἦταν ἡ κυρία Λαμαρτίνου ποῦ φοροῖσε τὰ νεκρικά τῆς καὶ κρατοῖσε στὸ χέρι ἕνα κερὶ. Ἀμέσως ποῦ εἶπε πὸς θὰ πῆγαυον τὴν ἄλλη μέρα ν' ἀνταπόση τὸν ἀρχισυντάκτη τοῦ «Αἰῶνος» γὰ νὰ πάρῃ τὸν Λαμαρτίνου καὶ νὰ τὸν ἐξορκίσῃ νὰ μὴ πραγματοποιεῖται τὴν ἀπειλή του.

— Ἀκούε ἐκεῖ, νὰ θέλῃ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Σαίξπηρ! ἔβλεπε στὸν ὀμοιωμένη ἡ δυσπιστιομένη γυναίκα. Ἐχε σκουῖ, λέει, νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Σαίξπηρ εἶνε ἕνα ἴσο. Καταλαβαίνετε, κύριε Τεξιέ; Ὅτι καταντροσπαστῆ, θὰ γίνῃ φεῖλι, θὰ τὸν πάρουν ὅσοι στὴν κροῖσσο... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε Τεξιέ, ἐμποδίστε τον νὰ τὸ κἀνω...

Ἡ φτωχὴ γυναίκα ἦταν σχεδὸν τρελλὴ ἀπὸ τὴ στενωχόρεια τῆς. Τὴ λυτήρηκα στὴν κατὰστασι ποῦ τὴν ἔβλεπα καὶ προσπαθῶ νὰ τὴν καθηρηγῶσι.

— ἴσως, κυρία μου, τὴς εἶπα, εἶνε προτιμώτερο νὰ τὸν ἀρήσουμε νὰ γράφῃ τὸ ἄρθρο του, νὰ γίνῃ ὅλη του τὴ γοῆ καὶ κἀνωσιν νὰ παρακαλέσουμε τὸν ἀρχισυντάκτη τοῦ «Αἰῶνος» νὰ μὴ τὸν καταγορῶσῃ. Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Χαθέν εἶνε ἀρχισυντάκτης καὶ πορεῖ νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλει τὴν ἐφημερίδα του. Ἐν ἀνάγκη, θὰ τοῦ πῶ ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν εἰδηση γιὰ ἕνα τέτοιο παραδοξολόγημα, ὅπως θὰ εἶνε τὸ ἄρθρο τοῦ στέγιο σου...

— Ἐχθετὸ ἄρθρο, κύριε Τεξιέ, εἶπε ἡ δυσπιστιομένη γυναίκα καὶ βῆκε κάπως ἀνακουφισμένη ἀπ' τὰ λόγια μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λαμαρτίνος βῆκε ἀπ' τὸ δομᾶτιο του, κρατώντας δραματικῶς τὰ χειρόγραφα τοῦ ἄρθρου του, τὰ ὁποῖα εἶχε γράψῃ τὴ νύχτα καὶ εἶχε συμπληρώσει τὸ πρῶτο.

— Ἡ ἀποζάγιας εἶνε ἔτοιμη, φώναζε. Ὁ κύριος Οὐάιλαι Σαίξπηρ ἄς λάβῃ τὰ μέτρα του!

Τότε ἡ κυρία Λαμαρτίνου προσέφερε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε πὸς γλυκύτερο τὸνο τῆς φωνῆς τῆς:

— Δαπὸν, φίλε μου, ἐπαρῆστε; Θέλετε, σῶναι καὶ κἀνω, νὰ ἐκπαρῆστε τὴ γῆρα ποῦ ἔχετε ἐναντίον τοῦ Σαίξπηρ;

— Ἄν ἐπαρῆνω, λέει! φώναζε ὁ Λαμαρτίνος. Καὶ παρακαλοῦμαι μάλιστα...

— Πρῆτι νὰ ἔξορτε βιασὸς πὸς ἡ ἰδέες καὶ εἶνε ἐσφαλμένους...

Ὁ Λαμαρτίνος ἀνασχεῖται ἀδιόκητος τοῦδ' ὄμοιος του. — Μάθετε ἀκόμα, ἐξακολούθησε ἡ γυναίκα του καὶ ἕνα ἕρος πονεμένο, μάθετε, φίλε μου, ὅτι θὰ μὲ ληστήσε πολὺ, πάρα πολὺ...

Μιλοῦσε μὲ βραδύτητα καὶ μὲ δυσκολία, προσπαθώντας νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμοὺς τῆς.

Ὁ Λαμαρτίνος τὴν κῶιταζε γὰ μιά στιγμή καὶ κατελήθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ συγκάλνησι.

— Ὡ, τίποτε, τίποτε στὸν κόσμο, φώναζε, δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρασῶρη γὰ νὰ στενωχόρουμε αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἀγαποῦν...

Καὶ μὲ μιά θεατροῦ χειρονομία ἔβανε κομμάτια τὰ χειρόγραφα του πρὸς Σαίξπηρ ποῦ ἦσαν γραμμένα μὲ τὸ μακροπρὸ καὶ καλλιγραφικὸ γράμμα του.

— Ἄ, τί καλὸς ποῦ εἶστε, φίλε μου! φώναζε χαρούμενη ἡ κυρία Λαμαρτίνου.

— Ἐγὼ καλὸς; Ἄ, μὰ! Εἶμαι μᾶλλον κοντὸς, κοντὸς.... σᾶν τὸν Σαίξπηρ!...

Κι' ἔτσι τὸ ζῆθος σιμφιλιώθηκε ἀμέσως ἐνὸς συγχρόνως ὁ Σαίξπηρ γλῶττωσε ἀπὸ μιά φασεῖρ φιλολογικῆ ἐπιτροπῆ, ἡ ὁποία ὅμως θὰ εἶχε πάρα πολὺ ἰνδιαφέρον ἂν γραφόταν.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στὴ γυναίκα δόθηκε τὸ χάρισμα νὰ λῆ τὰ πάντα μὲ τὴ σωτη τῆς. Αὐτὴ ὅμως φλαρεῖ διαρκῶς χωρὶς νὰ λῆ τίποτε.

— Σὲ καὶ ἐποχῇ καὶ σὲ κἀθα κῆμα μὰ ὄρωια γυναίκα κάνει πάντα ὅ,τι θέλει.

Ὁ Λαμαρτίνος

Ὁ Σαίξπηρ